

שיטתו של צאנז - ישנו הכדא בין שתי הסוגיות היסודיות ולפי הסוגיות
 האחרונות. גילתי בספירת החושבות ה' ירמיה מקבל, אך הוא מקשה
 באמת כדי אדלת - "ולמדנו רבנו" אזלת זאת, איבא דצאנז לפי
 הקוליות האחרונות של ה' ירמיה הן שלאלת קטריות שלא באמת לפי
 מהקשיות את התשובה אלא אקטור את חכמים שקבלו קביעת כאלו.
 צאנז מסביר שקטורים אלו מאופיינים את ^{דמותו של} ה' ירמיה, ור' ירמיה מקטור
 נק על מנת אבדוק את חכמים ואלעמידם במקומם. [מזכיר אפק - לא דבר צאנז.
 (אין דבר - לא שונה כל שישנו ^{הוא})]
שיטתנו (מה שלמדנו הכיתה) - ה' ירמיה לא קטרין. ה' ירמיה שיאל באמת
 שאלות אלו כיוון שר' ירמיה יש שיטה. שיטה זו לא מקבלת קביעות
 קבולות ופורמולות ~~שלו~~ אבן מהרים כגון דיו. שיטה זו גם לא
 מקבלת את הקבולות החוק הישראלי של "שנתיים" של מס-אצבון, שאחר
 שנתיים אלו עדיין העם יילאר. שיטתו של ה' ירמיה כעובן אינו מקבלת
 קביעות מטרות מסוימים כדי אפטר אדם להדליק אש ולדבר של
 חברו נדק ה' ירמיה לא קטרין, אלא "נסבות" יותר, לרכי יותר,
 פורמליסט-פחות. ה' ירמיה מבין שקביעות פורמולות כגון דואנן באמת
 משקפות את המצאות, כי המצאות לא תלוי העם פרים. המצאות משקפה
 עקה "נסבות הענין": "נסבות הענין" הן אלו שקבלת ור' ירמיה
~~אזן~~ שיש אלקול שקד בכל דבר ולא אקבול קבולות כאלו. היתרון
 בשיטתו של ה' ירמיה הוא שבאמת, בצורה "נסבות" האמת אסורה
 תצא אור. זאת כיוון שקבולות כגון דוא יבולת שלו אלקול את המצאות
 הווביקליות. החיסרון בשיטתו היא שקבולות ה"נסבות" היו קלה
 מאוד וחסרה יכולת אופרטיבית.

מס' 44 - "עדת חסידות" ו-"אפנים משותף הדין"

הדעת "אפנים משותף הדין" - ישנם שני תנאים, אפי מה שאמרו הכיתה, שצריך
 ליהיו על מנת שדבר מה יוצר כ"אפנים משותף הדין" 8. א. ירבות - צריך
 שבהחלטה אפילו אי שמו אכלו "אפנים משותף הדין" ישנה ירבות או זמנת.
 ישנו צד שני לדורש מעק אלטר "אפנים...". ב. הצדקה איטית - צריך שתהיו
 הצדקה מוסרת איטית וסבירה ^{כדי} אפילו "אפנים משותף הדין" ושלו תהיו
 מופרית-הפרטה. דוגמאות - א. הלכת אבידה - באבידה יש שתי דותים
 שכן חומר-מענין ואוט מעלם כדי שיהיה ניתן לא לבדו על הובדה ואתה

מס' 44 - "עדת חסידות" ו-"אפנים משותף הדין"

22

לכתוב בתוך השוליים

החזונו מקטרי בין "שאלת האמת ההאכתי" לבין "שאלת הסמכות" כזוה
 כזו, ששאלת הסמכות כוללת תאווה בשאלת האמת. ומכיוון ש"האמת"
 נמצאת עם הדורות האנושניים, ממילא גם "הסמכות" נתונה להם.
 ניתן אקטרי דלה זו אולי /משפט הידוע- "אם השונים ~~כמלאכים~~ אנו
 כבני אדם". אולם, אפי' העקריות הידועים לי ואפי' הקאנד הכיתה, ~~ה~~
 הסמכות שיש לחכמים אפסוק הארה נובלת מללם אחר אלוטין- קבלת האם.
הרמלם בהקדמה אנושית תורה מסביר מדון התאווה הבבא' מחיה אנוש
 כמו כי' גדול. הוא מסביר שכיוון שהתאווה נפול' כנול' היהודים ובין
 שרוא התקבל ע'י כל האם כולו - זאת היסבה שלטו מחיה. זאת גם
 היסבה אפסית' של ההנהג' בהא' מערים בל'ן זה שלום כי' תיקן תקנה,
 אך זאת לא התפשטה והלם אא קבל' אותה - התקנה עבדל'ת, כי' הבו תלויה ^{הקבל'} האם.
האמרא בעל' שבת ששאלת מדות בתוב בעמית' אסת' "קיינו וקיבאו"
 הרי' התורה ניתנה "כפה עליהם הרי' כעצמ'ת", אלא, לענה האמרא, "הדור קיבאו".
 באמרי, אפילו התורה שכתבה תלויה בקבלת האם ובהסכמת' ישמ
 אל' לתואם סבה זאת בחובת הצוית לחכמים (אפי' המל'ן שאמרי ש"אא תסוד"
 זה רק אפסית' ואי' מידי'ת). הרי' תיקן בארה היק' ^{ע'י} האם פן מסביר
 כזוה כזאת. הוא אומר ~~שהצוית נובל' מקבלת האם,~~
וא מהלכדה לבראשונים היו גדולים בתורה והדוללם נעל'ם [מלכיד אר
החזונו]. כ' גם הכס'ם מדי'ר על כן אומר שזה תאו' בהסכמת' האם.
מבחינת שאלת האמת- משמל' מדברי החזונו שישנה אמת אחת, וצסור
 לבת' היפוק ממנה, וזאת היסבה שלא חוקקים על פיסושונים. דבר זה יבין
 היסבה בשאלה הבאה ורק אומר להרמל'ן אומר שישנה חובת צוית "אפלו
 יטעו", אומר בהפך מהחזונו, שתקלה אר סבת' האו-טל'ר בסמכות האם.
שאלה עס' 3 - שאלת "האמת ההאכתי". ^{האמרי}

בא "החיות 'איה' מסביר שאם התורה לא הייתה אוסרת' לוחד, "ההסחד
 היה היתר אמור". לא רק זאת, אלא שמכיוון ש"ההסחד היה היתר אמור", הדין
 אין או אלו מה ~~שלעני~~ חיות' ואפילו יבול' אפסוק אטבת נתפן הלוחד.
 תפיסה זו של ה"חיות אמור" היא תפיסה דיקל'ת בשאלת האמת ההאכתי
 שאומרת לסולח התורה או אסרה - אין אמת מוחלטת ~~האמת~~
 והדין יבול' אפסוק כראות' לעני' ^{אסורה} דבה' זה לעמד בנאוד אפרי' הרמל'ן

"אא יש כמה אפסית'ת'!"

~~ואם~~ ולא כק ארחה בהמשך. סיפור תנורו של לכנוי - הוסבר בכיתה
 לספור זה לא מדבר על שלא באתר ההפקות ("בת קול יצנה טמורה") אלא
 על שולח הסמכת - "אלו השלמים הוא", "אחרי רבים אהלתי". הפארא
 בחציצה י. - "אלו ואלו דברי אלוקים חיים, והלכה כפירוש באתר,
 כפי שטעם יש כמה אמירות הרמב"ם מסבר, שמכמות הקב"ה אין אתר
 מוחלט, מהיות המחוקק, ואכן "אלו ואלו דברי אלוקים חיים".
הרמב"ן בפירושו אפי"ס ~~הוא~~ "מין ושלטא" - אפילו אומר אן על ימין שהוא
 שטעם ואלו שטעם שהוא ימין - צדק אשמאל אכמיהם "אפילו יללו" מסביר
 הרמב"ן. שטעם מכאן, לכן יש אתר מוחלט. הוסבר בכיתה, שאין
 סתירה בין הרמב"ם ועם חציצה אפן הרמב"ן. כי "אלו ואלו" מתירים
 אמות המיוק שבאתר אין אתר מוחלט אתר אלו כמה, ופירוש הרמב"ן
 מתירים אפיוט הטקסט - יש גמתי אתר, והלכיהם אחרי חכמים "אפילו
 יטאו". זאת אומר הרמב"ן מסביר חכמות - דבור, ~~הוא~~
 "כדי שלא תהא התורה פעה תורתה אכאובה, סותרים דברים אלו את
 דברי החיות יאיר שמועך לשאול או אסרה תורה אין אתר מוחלט
 ויכול הדיון אלוה כמות עינו.

הרמב"ם גם כן מוטרד משאלת האתר והמחוקק. הנייוד ארמב"ן, הרמב"ם
 אינו מסוגל אהב את העובדה שיש מחוקק ופירוש ~~הוא~~ זמן יש אתר אתר
 כי יוציאו אהיה שפולטים או אפי היות. אכן אומר הרמב"ם לסוטה
 יש מחוקק - מדובר בדרבנן. אכן, גם אפי הרמב"ם ישנה אתר מוחלט
 אתר, אלא שקנייוד ארמב"ן - סובר המצב שלא יתנה אהיה מחוקק
 בדברים אלו.

אומרים, ניתן אהב הרמב"ן או סותר את החומר יאיר, כיוון ~~הוא~~
 מדבר על ~~הוא~~ פחש הטקסט - שאז יש אתר אתר
 מאודי יתנו אהיה הרמב"ן יסכים אהיה יאיר לשלם התורה לו אסר
 ואלו מדובר על כותר הטקסט - שיש כמה אמירות, והדיון יתנו אפסוק
 כמות עינו.

ואם לא יתנו אהיה הרמב"ן או סותר את החומר יאיר, כיוון ~~הוא~~
 מדבר על ~~הוא~~ פחש הטקסט - שאז יש אתר אתר
 מאודי יתנו אהיה הרמב"ן יסכים אהיה יאיר לשלם התורה לו אסר
 ואלו מדובר על כותר הטקסט - שיש כמה אמירות, והדיון יתנו אפסוק
 כמות עינו.